

Draga Jillian,

dan je tvog vjenčanja. 27. lipnja 2015. Za dva sata ćeš proći onim putem života, stazom koja će biti prepuna uspomena na sve ono što si postigla da bi došla do ovog dana. Ne znam koji su izgledi da se žena rođena s Downovim sindromom uda za ljubav svog života. Ali, znam da si ih ti pobijedila.

Trenutno se nalaziš na gornjem katu, u završnim pripremama, s mamom i djeverušama. Tvoja je kosa savršeno smotana u punđu iznad tvog vitkog vrata. Tvoja okićena haljina – “moja blještalica”, kako je zoveš – privlači svaku svjetlucajuću zraku popodnevnog sunca koje viri kroz prozor. Tvoja šminka – onaj crveni ruž! – na neki način još nadodaje ljepoti koja je bujala od dana kad si se rodila. Tvoj osmijeh je blažen i vječan.

Ja sam vani, ispod prozora, gledam unutra. Živimo za ovakve trenutke, kad se nade i snovi isprepletu u jednoj slatkoj točki u vremenu. Kad se sve što smo oduvijek zamišljali ostvari i zasja savršenom jasnoćom. Blaženstvo je moguće. Znam to sada, stojeći pod tim prozorom.

Imam ti za reći sve i ništa. Kad si se rodila, i u godinama koje su slijedile, nisam se brinuo za ono što ćeš postići u akademskom smislu. Tvoja mama i ja bismo se pobrinuli za to. Upotrijebili bismo zakon kao bič da smo morali. Mogli smo natjerati učitelje da te poučavaju i znali smo da ćeš zaslužiti poštovanje svojih vršnjaka.

Ono što nismo mogli učiniti je natjerati ostalu djecu da te vole. Da te prihvate, prijatelje se s tobom, stoje uz tebe na društvenoj pozornici. Mislili smo: “Što je dječji život, ako nije ispunjen spavanjem kod prijatelja, rođendanskim zabavama i maturnim plesovima?”

Tada sam se brinuo za tebe. Duboko u sebi sam plakao one večeri kad si s dvanaest godina sišla s kata i izjavila: “Ja nemam prijatelja.”

Svi mi želimo iste stvari za svoju djecu. Zdravlje, sreća i žarka sposobnost da se uhvatimo u koštac sa svijetom i uživamo u njemu nisu pridržani samo običnoj djeci. Traganje za njima pravo je koje pripada svakom djetetu po rođenju. Brinuo sam se za tvoju potragu, Jillian.

Nisam trebao. Ti si prirodno nadarena za društveni život. U osnovnoj školi su te zvali Gradonačelnica, jer si bila sposobna uposliti svakoga. Bila si u školskom plesnom timu u srednjoj školi. Provela si četiri godine pohađajući fakultet i na svima koje si upoznala ostavila si trag koji će trajati cijeli život.

Sjećaš li se svega što su rekli da nećeš moći, Jills? Nećeš moći voziti motocikl ili se baviti sportom. Nećeš ići na fakultet. Svakako se nećeš udati. A sad... pogledaj se.

Ti si najbolja osoba koju poznajem. Svi mi želimo upoznati osobu koja je sposobna živjeti život empatije i suosjećanja, bez proračunatosti i prijevarnosti. To je tebi uspjelo, zbog onoga kakva si kao osoba.

Rekao bih ti da svom zaručniku, Ryanu, daš cijelo svoje srce, ali to bi bilo naglašavanje onoga što je očito. Rekao bih da budeš nježna i blaga s njim. Ali, ti to već jesi sa svima koje poznaješ.

Zaželio bih vam život pun prijateljstva i međusobnog poštivanja, ali vas dvoje ste već čitavo desetljeće zajedno pa se prijateljstvo i poštovanje podrazumijevaju.

Prije deset godina, kad je jedan mladić došao na naša vrata, u odijelu, noseći orhideje u zapečku, i rekao: "Došao sam da povedem vašu kćer na bal, gospodine", nestao je svaki strah koji sam ikad imao da će tvoj život biti nepotpun.

Sada ti i Ryan idete jednim drukčijim putem. To je novi izazov, ali ništa više strašan za tebe nego za bilo koga drugoga. S obzirom na to tko si, mogao bi biti čak i manje strašan. Tebi radost lako polazi za rukom. Kao i sposobnost da druge učiniš sretnima.

Sad sam te ugledao. Pripreme su gotove, vrata se otvaraju. Moja mala djevojčica, sva u bijelom, prelazi prag još jednog dosanjanog sna. Stojim bez daha i skamenjen, sav u tom trenutku. "Prekrasna si", najbolje je što mogu reći.

Jillian mi zahvaljuje. "Uvijek ću biti tvoja mala djevojčica", dodaje.

"Da, hoćeš", uspijevam izustiti. "Vrijeme je", kažem. "Čeka nas put do oltara."